

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 10Asan/11/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1018201406
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Hatalová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:1018201406.1

Uznesenie

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu (sťažovateľa) O. K. S., advokáta, so sídlom F., proti žalovanému Národnému bezpečnostnému úradu, so sídlom Budatínska 30, 851 06 Bratislava, o preskúmanie opatrenia žalovaného č. 03072/2018/KÚ/OLP-015 zo dňa 21. septembra 2018, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/166/2018-36 zo dňa 18. marca 2021, takto

rozhodol:

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky návrh žalobcu na začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom Európskej únie a návrh na prerušenie konania **z a m i e t a**.

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť **z a m i e t a**.

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením krajský súd podľa § 98 ods. 1 písm. e), písm. g) Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) žalobu odmietol.

2. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia konštatoval, že nebolo pochybením žalovaného, ak tento žalobcu ako oznamovateľa možného spáchania správneho deliktu nepovažoval za účastníka daného administratívneho konania a potom ani nemal žiadny zákonný dôvod ho oboznamovať o začatí konania, oboznamovať ho s vykonanými dôkazmi a doručovať mu vo veci vydané rozhodnutie o zastavení konania (vydané dňa 18.04.2018 a nie ako v žalobe na viacerých miestach žalobca nesprávne udáva 08.08.2018). Taktiež nebolo pochybením žalovaného, ak nerozhodoval o postavení žalobcu ako účastníka následného uskutočneného administratívneho konania voči ministerstvu vnútra.

3. Z administratívneho spisu vyplýva, že rozhodnutie o zastavení konania nebolo žalobcovi doručované. Toto rozhodnutie bolo konečným rozhodnutím v danom administratívnom konaní podliehajúcim súdnemu prieskumu, pričom však napadnúť ho správnu žalobou môže iba účastník administratívneho konania, ktorým bolo Ministerstvo vnútra SR a nie žalobca, nakoľko celkom zrejme v tomto konaní nedošlo rozhodnutím orgánu verejnej správy (žalovaným) k ukráteniu na právach alebo právom chráneným záujmoch žalobcu.

4. Zároveň správny súd uviedol, že voči rozhodnutiu žalovaného o zastavení konania zo dňa 18.04.2018 podľa § 30 ods. 1 písm. h) a § 30 ods. 2 Správneho poriadku voči takémuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok (odvolanie, resp. rozklad). Potom ani nie je možné účastníkom administratívneho konania účinne podať voči takémuto rozhodnutiu odvolanie/rozklad, tak ako to učinil žalobca, a to ani v prípade, ak by bol riadnym účastníkom administratívneho konania. Preto žalobnú námietku o povinnosti žalovaného rozhodnúť o žalobcom podanom rozklade správny súd vyhodnotil ako zjavne účelovú, nemajúcu oporu v žiadnom právnom predpise. Správny poriadok takýto postup

priamo vylučuje. Žalobcom podaný rozklad voči rozhodnutiu o zastavení konania je treba pokladať ako nulitný, nadbytočný úkon, ktorý nebol spôsobilý vyvolať žiadne právne účinky vo vzťahu k rozhodnutiu žalovaného o zastavení konania.

5. Žalobcom označené ako napadnuté preskúmané (druhostupňové) rozhodnutie žalovaného - list číslo 03072/2018/KÚ/OLP-015 zo dňa 21.09.2018 - Odpoveď na Rozklad proti rozhodnutiu Národného bezpečnostného úradu o zastavení konania sp. zn. 03072/2018/KÚ/OLP-008 zo dňa 18.04.2018 podľa správneho súdu nie je možné považovať za rozhodnutie orgánu verejnej moci podliehajúce súdnemu prieskumu, aj keď súdna prax umožňuje podrobiť súdnemu prieskumu listy vydané orgánmi verejnej správy, pokiaľ sa týkajú práv a povinností účastníkov administratívneho konania. Správnu žalobou by bolo možné napadnúť len právoplatné rozhodnutie žalovaného o zastavení konania (voči ktorému Správny poriadok nepripúšťa podanie opravného prostriedku), a to v prekluzívnej dvojmesačnej lehote (§ 181 ods. 1 S.s.p.), účastníkom administratívneho konania (Ministerstvo vnútra SR), ale nie žalobcom, ktorý podal svoju žalobu dňa 29.09.2018.

6. V prejednávanej veci krajský súd považoval za nesporné, že žalobca nebol a ani nemohol byť účastníkom administratívneho konania o uloženie sankcie Ministerstvu vnútra SR za spáchanie správneho deliktu aj keď sa žalobca za účastníka konania sám označuje a nebola potreba, aby o tejto skutočnosti žalovaný rozhodoval.

7. Rozhodnutie, ktoré sa touto žalobou napáda, je výsledkom administratívneho konania, ktorého žalobca nebol účastníkom (nebol na to žiadny zákonný dôvod). V uskutočnenom administratívnom konaní vydané (touto žalobou napadnuté) rozhodnutie (opatrenie) o zastavení konania sa však nijako nemôže týkať subjektívnych práv žalobcu, ktoré by vychádzali z konkrétneho právneho predpisu, ovplyvňovali by jeho právnu pozíciu, zasiahli by do jeho právnej sféry alebo by spôsobili zmenu jeho právneho postavenia. Potom bolo potrebné prijať záver, že žalobca nespĺňa procesnú podmienku osoby oprávnenej na podanie predmetnej žaloby, aktívnu procesnú legitímáciu vyplývajúcu z § 178 ods. 1 S.s.p.

8. Správny súd bol názoru o nedostatku aktívnej žalobnej legitímácie žalobcu na podanie predmetnej žaloby, nakoľko žalobca v podanej žalobe nijako neodôvodnil ukrátenie na svojich subjektívnych právach vydaným rozhodnutím žalovaného o zastavení konania. Zároveň konštatoval, že žalobca v administratívnom konaní o uloženie pokuty ministerstvu vnútra nevystupoval ako jeho účastník, ale bol len oznamovateľom podozrenia o možnom spáchaní správneho deliktu ministerstvom vnútra. Taktiež je potrebné poukázať na skutočnosť, že poslaním súdneho prieskumu nie je ochrana subjektívnych práv takého subjektu, ktorý nevystupuje v administratívnom konaní ako jeho účastník.

9. O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 170 písm. a) S.s.p. tak, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania, pretože žaloba bola odmietnutá.

10. Proti uzneseniu krajského súdu podal žalobca (sťažovateľ) kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. g), písm. h) S.s.p. a z dôvodu, že krajský súd neprerušil konanie a nepodal návrh na začatie prejudiciálneho konania, v ktorej žiadal napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ tvrdil, že podľa § 14 ods. 1 Správneho poriadku bol účastníkom správneho konania, a preto žiadal, aby bol o vykonaných opatreniach upovedomený a aby sa mohol v konaní vyjadriť. Sťažovateľ namietal, že mu nebolo ako poškodenému umožnené predkladať v správnom konaní návrhy a dôkazy a vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom. Sťažovateľ tiež namietal, že krajský súd mal o veci rozhodnúť rozsudkom a nie uznesením. Sťažovateľ sa nestotožnil ani so samotným odôvodnením napadnutého uznesenia, kde podľa jeho názoru absentuje odôvodnenie odklonu krajského súdu od ustálenej judikatúry.

11. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že považuje závery krajského súdu za správne a súladné s ustálenou rozhodovacou praxou kasačného súdu, a preto navrhol kasačnému súdu, aby kasačnú sťažnosť zamietol.

12. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky začal vykonávať svoju činnosť odo dňa 1. augusta 2021 (§ 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Výkon súdnictva prešiel z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky odo dňa 1. augusta 2021 vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. augusta 2021 daná právomoc

Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Prejednávaná vec bola pôvodne predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky a bola jej pridelená sp. zn. 10Asan/11/2021. Od 1. augusta 2021 je na konanie v tejto veci príslušný Najvyšší správny súd Slovenskej republiky. Vec bola náhodným výberom pridelená kasačnému senátu 1S Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, ktorý o nej rozhodol pod pôvodnou spisovou značkou.

13. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) bez nariadenia pojednávania podľa § 455 S.s.p. preskúmal napadnuté uznesenie, pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 S.s.p.), vo veci jednomyseľne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná, a preto ju podľa § 461 S.s.p. zamietol.

14. Podľa § 14 ods. 3 zákona č. 272/2016 Z.z. o dôveryhodných službách pre elektronické transakcie na vnútornom trhu a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 272/2016 Z.z.“) úrad uloží pokutu do 3 000 eur orgánu verejnej moci, ktorý sa dopustí správneho deliktu tým, že odmietne prijať kvalifikovaný elektronický podpis alebo kvalifikovanú elektronickú pečať vo formáte, ktorý je v súlade s prílohou vykonávacieho aktu Komisie vydaného podľa čl. 27 ods. 5 a čl. 37 ods. 5 nariadenia (EÚ) č. 910/2014.10.

15. Podľa § 30 ods. 1 písm. h) Správneho poriadku správny orgán konanie zastaví, ak odpadol dôvod konania začatého na podnet správneho orgánu.

16. Podľa § 30 ods. 2 Správneho poriadku proti rozhodnutiu o zastavení konania podľa odseku 1 písm. b), c), f), g) a h) sa nemožno odvolať.

17. V danej veci krajský súd podľa § 98 ods. 1 písm. e), písm. g) S.s.p. odmietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania opatrenia žalovaného označené ako Odpoveď na rozklad proti rozhodnutiu žalovaného o zastavení konania. Krajský súd dôvodil, že sťažovateľ nebol účastníkom administratívneho konania o uložení sankcie Ministerstvu vnútra SR a napadnuté rozhodnutie sa nijako netýka subjektívnych práv sťažovateľa, a preto sťažovateľ nemal aktívnu žalobnú legitimáciu na podanie predmetnej žaloby.

18. Kasačný súd má po preskúmaní veci za to, že záver krajského súdu je správny. Kasačný súd poukazuje na § 14 ods. 3 zákona č. 272/2016 Z.z., ktorý je lex specialis oproti Správnemu poriadku, v ktorom je jasne vymedzený okruh účastníkov administratívneho konania, a teda môže ním byť iba orgán verejnej moci. Z dôvodu, že zákon č. 272/2016 Z.z. je lex specialis, nie je možné aplikovať na určenie okruhu účastníkov administratívneho konania všeobecný predpis o správnom konaní tak, ako to namieta sťažovateľ. Správny poriadok síce vymedzuje, kto je účastníkom konania, ale odpoveď na koho sa táto definícia vzťahuje, dávajú až predpisy hmotného práva, v danom prípade § 14 ods. 3 zákona č. 272/2016 Z.z. Z uvedeného dôvodu kasačný súd vyhodnotil námietky sťažovateľa ohľadom odklonu krajského súdu od ustálenej judikatúry týkajúcej sa účastníctva v administratívnom konaní ako nedôvodné.

19. Kasačný súd ďalej uvádza, že oznamovateľ (v tomto prípade sťažovateľ) nemôže v správnom konaní o uložení sankcie vystupovať ako účastník konania, keďže sa v danom prípade rozhoduje len o právach, povinnostiach účastníka konania - Ministerstva vnútra SR a žiadnym spôsobom sa nerozhodovalo o právach, povinnostiach oznamovateľa, teda sťažovateľa.

20. Rozhodnutie o zastavení konania bolo konečným rozhodnutím v danom administratívnom konaní, pričom napadnúť ho správnu žalobu mohol iba účastník administratívneho konania - Ministerstvo vnútra SR a nie sťažovateľ, pretože je zrejmé, že sťažovateľ nebol v tomto konaní na svojich právach a právom chránených záujmoch ukrátený. Navyiac kasačný súd poukazuje na § 30 ods. 1 písm. h) v spojení s § 30 ods. 2 Správneho poriadku, podľa ktorých proti takémuto rozhodnutiu žalovaného nie je prípustný opravný prostriedok (odvolanie, resp. rozklad)

21. Z uvedených dôvodov vyhodnotil kasačný súd záver krajského súdu, že neboli naplnené podmienky na preskúmanie napadnutého rozhodnutia v rámci správneho súdnictva, pretože sťažovateľ nemá aktívnu legitimáciu na podanie predmetnej žaloby v zmysle § 178 S.s.p., a že sťažovateľ sa domáhal

súdneho prieskumu rozhodnutia žalovaného, ktoré nie je možné pokladať za rozhodnutie podliehajúce súdnemu prieskumu, ako správny.

22. Kasačný súd návrh na prerušenie konania a návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie zamietol, pretože po preskúmaní veci nebol na dané konania vzhľadom na podstatu veci žiadny dôvod.

23. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s právnymi námietkami sťažovateľa sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, a preto námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil najvyšší správny súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

24. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol Najvyšší správny súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S.s.p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S.s.p.) a rovnako aj žalovanému nárok na ich náhradu nepriznal v súlade s § 467 ods. 1 S.s.p. a analogicky podľa § 168 S.s.p.

25. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu **n i e j e** prípustný opravný prostriedok.